

ни направишъ сираци? умоляваше го жена му.

Валентинъ искаше нѣщо да отговори, но въ тоя моментъ се чу отново сжщиятъ гласъ; риболовецътъ изкочи изъ кжщичката си и едва успѣ да проговори:

— Тамъ, въ вълнитѣ, гине дѣте, трѣбва да се спаси . . . Ти съ Ягуся остани тука и ме чакай.

III. Жената самичка.

Когато Валентинъ отърча, жена му, силно развълнувана, долѣпи челото си до стѣклото на прозореца. Но навѣнъ бѣше такъвъ мракъ, че не можеше да се различи нищо. Свѣтна мѣлния и за мигъ освѣти морския брѣгъ; Валентинъ обаче не се виждаше.

Цѣла нощъ прѣстоя тѣй бѣдната жена до прозореца, съ заспало на ржцѣтъ ѝ момиченце, и все гледаше прѣзъ стѣклото. Сегисъ-тогисъ тя се озърташе, щомъ скърцнѣше вратата, но това скърцане идѣше отъ вѣтѣра, що огъваше разсѣхналитѣ се дѣски.

Зазори се. Настана день. Вѣтърътъ утихна. Бурята се умири и слънцето изгрѣ. Бѣдната жена, съ дѣтето на ржцѣ, се заветеche къмъ брѣга и веднага мѣтна брѣзъ погледъ къмъ морето.

— Мамо, защо не се върна татко? запита Ягуся.

При това питане сърдцето на майката болезнено се сви.

Близо два часа прѣстоя бѣдната жена